

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1399/2020
29.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., које заступа пуномоћник Крсто Бобота, адвокат у ..., против тужене ВВ из ..., коју заступа пуномоћник Предраг Милованчевић, адвокат у ..., ради поништаја уговора о доживотном издржавању, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5059/2019 од 16.10.2019. године, на седници већа одржаној 29.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5059/2019 од 16.10.2019. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви парничних странака за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 11037/18 од 21.01.2019. године одбијен је тужбени захтев да се поништи уговор о доживотном издржавању ОПУ 8/2014 од 04.09.2014. године закључен између ГГ, као примаоца издржавања, и ВВ, као даваоца издржавања и обавезани су тужиоци да туженој солидарно исплате на име накнаде трошкова поступка износ од 515.700,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5059/2019 од 16.10.2019. године одбијена је жалба тужилаца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је благовремено поднела одговор на ревизију.

Одлучујући о ревизији на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), Врховни касациони суд је установио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су синови пок. ГГ који је преминуо 17.04.2015. године. Пок. ГГ, као прималац издржавања, и тужена, као давалац издржавања, закључили су 04.09.2014. године уговор о доживотном издржавању којим је примилац издржавања као накнаду за давање издржавања оставио даваоцу издржавања $\frac{1}{2}$ стамбеног и пословног објекта на кат. парц. бр. ... КО Р..., сплав на ... са кућицом и чамац без кабине.

Пок. ГГ и тужена су живели у ванбрачној заједници од 1998. године до смрти пок. ГГ. Тужена је помагала ванбрачном партнеру у периоду када се лечио од алкохолизма. Дана 20.06.2013. године пок. ГГ дијагностификована је неоперабилна туморска промена на горњем режњу десног плућног крила. Пок. ГГ је до фебруара 2015. године могао да се креће и одлази на терапије, а од тада је био у постелји. Тужена се бринула о пок. ГГ и сахранила га у породичној гробници у

Тужиоци нису били у блиским односима са својим покојним оцем. Тужилац АА није оца видео више година пре смрти, а контакт су одржавали телефоном једном у месецу или једном у два месеца. Тужилац ББ се са оцем током његове болести видео само једном.

Према становишту нижестепених судова, алеаторност уговора о доживотном издржавању не процењује се само према временском размаку између закљученог уговора и смрти примаоца издржавања, већ према свим околностима случаја. Тужена је пружала сву неопходну бригу и пажњу пок. ГГ у току 18 година заједничког живота, па се не може сматрати да уговор није представљао никакву неизвесност за њу само због тога што је закључен око седам месеци пре смрти пок. ГГ.

Нису основани ревизијски наводи којима се истиче да је у време закључења уговора о доживотном издржавању смрт пок. ГГ због болести била извесна због чега се уговор мора поништити. Уговор о доживотном издржавању је алеаторни уговор што подразумева да је у моменту закључења уговора престација даваоца издржавања неизвесна јер је неизвесно колико ће прималац издржавања живети. Одредбама члана 203. Закона о наслеђивању предвиђено је да се уговор о доживотном издржавању може поништити уколико због болести или старости примаоца издржавања уговор није представљао никакву неизвесност за даваоца издржавања. С обзиром на то да је уговор о доживотном издржавању свакако алеаторан уговор, наведену законску одредбу треба тумачити тако да неизвесност уговора за даваоца издржавања значи да је у моменту закључења уговора несумњиво очигледно да ће обавезу давања издржавања испуњавати толико кратко да ће то бити неправично несразмерно у односу на вредност имовине коју ће стећи на основу уговора. У конкретном случају, за тужену у време закључења уговора није могло бити извесно колико ће испуњавати обавезу давања издржавања без обзира на то што је пок. ГГ био болестан. Неизлечива болест несумњиво води смрти, али ни тешка неизлечива болест, ни неоперабилност, сами по себи не чине извесним краткотрајност самог уговора. У време закључења уговора пок. ГГ могао је самостално да се креће, одлази на терапије и брине сам о себи, а тек од фебруара 2015. године је био везан за постелју, што указује на то да у време закључења уговора није било индиција да ће пок. ГГ преминути у кратком року да би се могло

сматрати да за тужену уговор није представљао никакву неизвесност у смислу члана 203. ЗОН.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд је, применом члана 414. става 1. ЗПП, одлучио као у првом ставу изреке.

Врховни касациони суд је, применом члана 165. става 1. у вези чланова 153. и 154. ЗПП, одбио захтеве парничних странака за накнаду трошкова ревизијског поступка јер тужиоци нису успели у овом поступку, а одговор на ревизију који је поднела тужена није био потребан за ову парницу.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић